

1

De airco zoemde, verder was het stil in het kantoor van Personeelszaken. Daniel ging voorzichtig verzitten op de kleine tweezitsbank die in een hoek van de kamer stond. Waarschijnlijk wilden ze met een bankje een ontspannen sfeer oproepen, dacht hij. Erg goed was dat niet gelukt. Hij had veel liever aan het bureau gezeten. Hij sloeg zijn benen over elkaar en deed ze daarna meteen weer terug. Waarom zei ze nou niets? Hij wist toch allang waarom hij hier moest komen?

Jolien van HR zat in de leunstoel tegenover hem. Met gebogen hoofd las ze al een tijdje in het dossier dat op haar schoot lag. Zijn dossier. Erg veel kon er niet in staan. Hij werkte hier pas een paar maanden.

‘Je werkt hier al ruim zeven maanden,’ begon Jolien, alsof ze zijn gedachten las. Nog steeds met gebogen hoofd vervolgde ze: ‘Je bent hier meteen na je eindexamen komen werken. Je had goede cijfers, zie ik. Erg goede cijfers zelfs.’ Haar stem klonk bewonderend.

‘Dank je wel,’ zei Daniel zacht. De hoogste cijfers van de klas, dacht hij erachteraan. Niet dat hij er veel aan had. De meeste van zijn klasgenoten waren gaan studeren. Hij zat hier. In het kantoor van Personeelszaken van een klantenservicebedrijf. Maar goed, hij had in ieder geval een baan. Nog wel... Zijn hart begon sneller te slaan.

Jolien streek een pluk haar achter haar oor. Het was een gebaar dat hij de meisjes op school vaak had zien maken. Nu pas beseftte hij dat Jolien eigenlijk nog jong was, niet veel ouder dan hij in ieder geval. Misschien was ze drie- of vierentwintig of zo. Aan haar nette mantelpakje en make-up te zien deed ze haar best om ouder te lijken. Ze was absoluut aantrekkelijk. Maar veel te netjes. Te kantoor. Hij hield meer van alternatieve types.

Opeens sloeg Jolien het dossier dicht. Ze keek hem recht aan. ‘Waar droom je van, Daniel?’

Die vraag voelde als een volle rechtse in zijn gezicht. Het duizelde hem. Meteen dacht hij aan vannacht. De droom in de metalen doodskist. Hoelang had hij diezelfde nachtmerrie nu al? Twee weken of zo? Langer? Hoe kon Jolien dat in hemelsnaam weten?

‘Droom?’ herhaalde hij voorzichtig.

‘Ja, wat zijn je dromen voor de toekomst?’ vroeg Jolien. ‘Wat wil je?’

Daniel haalde opgelucht adem. ‘Ik eh,’ begon hij, ‘daar heb ik eigenlijk nog niet over nagedacht.’

Jolien keek hem met een frons aan. ‘Echt niet? Jij lijkt me juist iemand die overal over nadenkt.’

Daniel glimlachte. Dat had die Jolien goed gezien. ‘Maar ik wil niets.’

De zin echode na in zijn hoofd. *Ik wil niets*. Niets. Hij wist dat het niet waar was. Natuurlijk wilde hij wel wat. Weer dacht hij terug aan de nachtmerrie. Hij voelde het gladde metaal boven zijn hoofd. Hij hoorde zijn eigen smekende stem. Was het wel een droom? Het voelde zo echt.

‘Ik wil... dat het stopt,’ zei hij zacht.

Jolien stopte midden in haar zin. Daniel had niet eens gemerkt dat ze iets tegen hem gezegd had.

‘Wat bedoel je?’ Ze keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Wát stopt? Heb je problemen met je collega’s? Is dat de reden dat je de laatste weken minder presteert?’

‘Nee, nee, nee,’ zei Daniel snel. ‘Ik bedoelde iets anders. Ik...’ Hij slikte zijn woorden in.

Jolien bleef hem aankijken. Zonder iets te zeggen. Bijna had het gewerkt. Bijna had hij haar over de nachtmerries verteld.

‘Je hebt de afgelopen twee weken je targets niet gehaald,’ zei Jolien. ‘En we hebben wat klachten ontvangen over je mails. Dat kunnen we natuurlijk niet gebruiken. De klachtenafhandeling mag uiteraard geen extra klachten geven.’ Jolien lachte schaaapachtig.

Daniel kon alleen maar knikken. Zijn maag voelde zwaar, alsof hij een steen had doorgeslikt. Hij had deze baan, het geld, nodig. Zonder baan geen appartement. Terug naar zijn ouders was absoluut geen optie.

‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Het zal niet meer gebeuren. Ik... Ik moet alleen wat dingen oplossen.’

Jolien keek hem onderzoekend aan. ‘Ik kan je helpen, Daniel. Ik kan bijvoorbeeld een afspraak voor je maken bij de bedrijfspsycholoog.’ Ze keek hem met een schuin hoofd aan. Het aangeleerde medelijden droop van haar blik.

‘Dank je wel,’ zei Daniel zo beleefd mogelijk. ‘Maar het lukt me wel alleen.’ Hij keek overdreven duidelijk op de

klok die naast hen aan de wand hing. ‘Mag ik nu verder met mijn werk? Anders haal ik mijn targets niet.’

Terwijl de metro door het donker raasde, staarde Daniel naar zijn spiegelbeeld in het raam. De contouren van zijn gezicht waren wazig door het trillende glas en de lichten die in flitsen voorbijschoten. Hij zag een bleke jongen, met lang blond haar en holle ogen. De gebroken nachten waren duidelijk zichtbaar.

Dromer. In gedachten hoorde hij de stem van zijn moeder. Zo had ze hem vroeger vaak plagerig genoemd. *Dromer.* Maar dat had niets met nachtmerries te maken. Meer met dagdromen. Soms kon hij opeens heel diep wegzinken in zijn gedachten. Wanneer hij dan weer ‘wakker’ werd waren daar de vragen. ‘Vreemde vragen’ noemden zijn ouders ze. Vragen over de kerk, over God, over het geloof.

‘We hadden je beter Jozef kunnen noemen,’ had zijn moeder een keer na zo’n ‘vreemde vraag’ gezegd. Ze had erbij geglimlacht, maar het was duidelijk dat zijn vraag haar irriteerde. ‘Jozef kwam in de problemen door zijn dromen,’ voegde ze er fijntjes aan toe.

‘Jozef speelde een belangrijke rol in Gods voornemen,’ verbeterde zijn vader haar. ‘Net zoals de bijbelschrijver Daniel. Daniel was een droomuitlegger. De Heer gebruikte hem om zijn plannen aan mensen uit te leggen.’ Hij gaf Daniel een knipoog. Daniel wist precies wat die knipoog betekende. Het was zijn vaders droom dat hij theologie zou gaan studeren, dat hij voorganger zou worden.

Het was heel anders gelopen. Hij was zijn geloof verloren. Of beter gezegd, het was stukje bij beetje verdwe-

nen. Weggesmolten. Achteraf gezien was het een proces van jaren geweest. De twijfels waren steeds meer en groter geworden. Het was vooral een gevoel. Het gevoel dat hij zichzelf niet mocht zijn, dat hij gevangenzat in het geloof. De formule voor geluk die de kerk gaf, meer Bijbelstudie en gebed, werkte niet. Integendeel. Zijn gebeden leken niet verder te komen dan het plafond. Er luisterde niemand.

Langzaam maar zeker zag hij dat het allemaal een verhaal was geweest. De kerk, de Bijbel en zelfs God. Een bijzonder verhaal, maar zeker niet dé waarheid. Het voelde als een droom waaruit hij ontwaakt was. Niet dat hij nu zoveel gelukkiger was. Oké, hij voelde zich nu vrijer. Maar hij miste het ook. Het was fijner geweest om te geloven, om pasklare antwoorden te hebben. Nu wist hij niets meer zeker. Wat was er nog waar?

De metro remde piepend af. Een groepje jongens en meiden stapte in. Ze waren ongeveer van zijn leeftijd. Daniël ving flarden op van hun gesprek. Het was vooral geklaag over hun studie en de docenten. Maar het ging ook over muziek, optredens die ze hadden gezien en bands waar ze fan van waren. Hun ogen glansden. Een scherpe steek van jaloezie trok door zijn borst. Waarom was hij niet in een gewoon gezin geboren? Waarom kon hij niet gewoon een student zijn? Zonder nachtmerries.

Toen het groepje uitgestapt was, werd het weer stil in de coupé. Nog vier haltes, dan was hij thuis. Thuis. Zijn kleine appartement waar hij elke avond in zijn eentje voor de computer zat. Games, films, eindeloos scrollen op sociale media. Zijn leven speelde zich vooral online af. Weinig

echte contacten. Geen échte vrienden. Wel nachtmerries.

Ik wil dat het stopt. Die zin uit het gesprek met Jolien echode door zijn hoofd. *Ik wil dat het stopt. Ik wil dat het stopt.*

De metro stopte en Daniel stapte uit. Een kille wind sneed in zijn gezicht. Hij huiverde en deed zijn capuchon op. Die nachtmerries moesten stoppen. Nu. Hij had alle halfzachte tips en trucs van het internet al uitgeprobeerd. Het was tijd voor het zwaardere werk.

2

Daniel draaide de sleutel om in het slot en duwde de deur open. Zijn appartement was donker en kil. Hij schopte zijn schoenen uit en liet zijn jas op de grond vallen. Zonder het licht aan te doen liep hij rechtstreeks naar zijn bureau en startte zijn computer op. Hij plofte in zijn bureaustoel, opende een browser en tikte:

slaappillen kopen

De eerste link was meteen raak: *Slaappillen zonder voorschrift: online kopen*. Hij klikte en er verscheen een pagina met allerlei slaapmiddelen. Kruidenmiddeltjes. Daar had hij niets aan. Hij moest het echte spul hebben.

Voordat hij de pagina weg kon klikken, verscheen er een pop-upadvertentie. *Soma Simulaties. Wij maken uw dromen waar*. Hij vloekte. Hoe kwam dat ding in hemelsnaam langs zijn blocker? Vlug klikte hij het weg. *Wij maken uw dromen waar*. Als er iets was wat hij niet wilde...

Hij scrolde door de andere resultaten. Nog een pagina met kruidenmiddeltjes. Nog een. Eindelijk vond hij iets. Online apotheek. Zijn ogen schoten over de pagina. *Benzodiazepinen (ook wel benzo's genoemd) zijn kalmerende medicijnen die worden gebruikt om angst, slapeloosheid en andere slaapproblemen te behandelen*.

Dat klonk goed. Waar kon hij die benzo's bestellen? Hij scrolde naar beneden.

Benzodiazepines kunnen verschillende bijwerkingen veroorzaken, waaronder:

- Slaperigheid;
- Duizeligheid;
- Verminderd concentratievermogen;
- Verminderde coördinatie;
- Verwarring;
- Geheugenverlies;
- Minder zin in seks;
- Spierzwakte;
- Misselijkheid en overgeven.

Daniel knipperde een paar keer en wreef over zijn voorhoofd. Het felle scherm priemde in zijn vermoeide ogen. Wilde hij dit wel? Oké, dan was hij misschien van die nachtmerries af. Maar slaperigheid kon hij nu niet echt gebruiken op zijn werk. En verminderd concentratievermogen ook niet.

Hij zakte achterover in zijn bureaustoel. Wat dan? Dit kon niet zo doorgaan. *Stoppen met dromen*, typte hij in de zoekbalk. Het was meer een soort wanhoopspoging dan een echte zoekopdracht. Hij staarde naar de resultaten en zuchtte. Dat waren weer dezelfde pagina's die hij de afgelopen avonden bezocht had.

*Zo komt u van uw nachtmerries af
In zeven stappen je nachtmerries stoppen
Nachtmerries voorkomen*

Hij had het allemaal al gelezen en geprobeerd. Zonder resultaat. Sterker nog, het leek wel of de nachtmerrie steeds heftiger werd. Hij blies uit. Lekker dan. Hij wilde net de browser sluiten, toen zijn oog op een resultaat viel.

Stoppen met dromen

Hé, die site kende hij nog niet. Hij klikte en een ouderwetse website verscheen, met tekst in verschillende lettertypen en formaten. De achtergrond was een psychedelische mix van kleuren en vormen. Bovenaan stond in grote letters:

stop met dromen, begin met leven

Vraag je je weleens af wat waar is?

Of dit leven waar is?

Voelt het soms allemaal als een verhaal, een droom?

Daniels hart sloeg over. Ja! Ja! Ja! wilde hij roepen. Dit was precies wat hij vaak dacht! Onwillekeurig schoof hij naar het puntje van zijn bureaustoel.

Stel dat dit niet alleen een gevoel is.

Stel dat de realiteit in werkelijkheid een simulatie is.

Stel dat het allemaal een droom is.

Stop met dromen, begin met leven

Wil je weten wat waar is? Neem dan CONTACT op.

Hij probeerde verder te scrollen, maar meer stond er niet. Er was nog één andere pagina met de titel 'Over'. Maar ook daar stond niet veel. Het was een tekstje over een professor Eric LaBerge. Hij was hoogleraar informatica geweest aan de Sorbonne in Parijs, stond er. Nu hield hij zich bezig met droomonderzoek. Dat was het.

Daniel kopieerde de naam en plakte hem in een ander tabblad. Er waren genoeg hits, maar niets over deze professor. Hij keerde terug naar de pagina met de korte tekst en las het opnieuw en opnieuw. *Stel dat de realiteit in werkelijkheid een simulatie is. Stel dat het allemaal een droom is.* Het klonk waanzinnig, als een plot van een boek of film. En toch... Het raakte iets diep binnen in hem. *Stel dat het wél waar was...*

Wil je weten wat waar is? Neem dan CONTACT op.

Hij klikte op de link en een berichtenpagina opende. Hij vulde zijn naam en e-mailadres in. In het vak voor opmerkingen typte hij:

Beste professor LaBerge, ik wil stoppen met dromen. Kunt u me helpen? Groet, Daniel.

De cursor zweefde boven de knop Verzenden.

Stel dat het allemaal een droom is.

Misschien was het bullshit, maar wat dan nog? Die professor was gespecialiseerd in dromen. Waarschijnlijk wist hij ook hoe je nachtmerries kon stoppen.

Klik.

Uw bericht is verzonden. Ik neem zo snel mogelijk contact met u op.

Daniel checkte meteen zijn mailbox. Geen ontvangstbericht. Na een minuut checkte hij weer. Niets. Tien minuten en twintig keer checken later, was er nog steeds geen reactie.

Hij sloot de browser en zijn achtergrondafbeelding werd zichtbaar. Een sterrenveld. Een dromerig plaatje, ironisch genoeg.

Zijn maag rommelde. Tijd voor zijn avondritueel: een magnetronmaaltijd en een serie. Of beter gezegd: series, meervoud. Hij zag nu al op tegen de nacht. Dat werd weer series kijken en gamen totdat hij zijn ogen niet meer open kon houden. Met een zucht stond hij op.

Daniel pauzeerde de serie en staaarde naar de melding op zijn telefoon. Zijn hartslag versnelde. Mail van de professor. Hij ging meteen rechtop zitten, wreef de slaap uit zijn ogen en las:

Ik kan je helpen, maar niet over de mail.

Niet veilig.

Morgen, tien uur, Cheshire Park.

À bientôt!

Haastig typte hij een antwoord terug.

Ik kan niet om 10 uur. Ik moet werken. Kan het om 17.30?

Het antwoord van de professor liet niet lang op zich wachten. Het was één woord.

D'accord

3

Daniel draaide zich om en keek recht in de heldergroene ogen van een meisje. Ze was ongeveer zo oud als hij, schatte hij. Haar lange, rode haar viel in golvende lokken over haar schouders. Ze droeg een gebloemde vintage jurk en om haar pols rinkelden kleurrijke armbanden.

‘Sorry, wat zei je?’ vroeg Daniel een beetje verdwaasd.

Het meisje glimlachte. ‘Ik zei dat jij er wel uitziet alsof je een dubbele espresso kunt gebruiken.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Maya, trouwens. Ik ben vandaag begonnen bij de callcenterafdeling.’

Daniel schudde haar hand. ‘Daniel. Ik werk hier al langer. Nou ja, zeven maanden.’

‘Dat is inderdaad langer,’ zei Maya met een gulle glimlach. Ze gebaarde naar zijn computer. ‘Drukke dag?’

‘Nee, het is eigenlijk best rustig. Ik voel me gewoon een beetje... brak.’

Maya knikte. ‘Zware nacht gehad?’

Daniels gedachten dwaalden af naar vannacht. Het was heftiger dan ooit. Dit keer had hij het gevoel gehad dat hij verdronk in die doodskist. Hyperventilerend was hij wakker geworden. Slapen durfde hij daarna niet meer. In plaats daarvan had hij zijn toevlucht gezocht in cafeïne en pixels. Red Bulls en gamen. Alles om maar wakker te blijven. Het was gelukt. De rest van de nacht had hij zombies

afgeslacht en aliens neergemaaid, tot de zon langzaam door zijn dunne gordijnen begon te piepen.

‘Zware nacht, ja,’ mompelde hij uiteindelijk.

Maya keek hem aandachtig aan, haar hoofd schuin. ‘Nachtmerries?’

Daniel verstijfde. ‘Wat?’

‘Je hebt last van nachtmerries, toch?’ Ze zei het op een toon alsof ze vroeg of hij van koffie hield.

‘Hoe...’ Daniel slikte. ‘Hoe weet je dat?’

Maya glimlachte. ‘Ik herken je blik. Ik had een tijdlang ook nachtmerries. Elke nacht dezelfde droom. Op een gegeven moment durfde ik haast niet meer te gaan slapen, ik ging steeds later naar bed. Het is een bepaalde uitputting die...’ Ze maakte een vaag gebaar naar zijn gezicht. ‘Die zie je gewoon.’

Daniel staaarde haar aan. Er kriebelde iets in zijn borst, een vreemd soort herkenning die hij niet kon plaatsen. Alsof hij door een oud fotoalbum bladerde en plotseling een foto zag van iemand die hij zich niet herinnerde, maar wiens gezicht toch volkomen vertrouwd was.

‘En hoe ben jij ervan afgekomen?’

Maya leunde tegen zijn bureau. Haar armbanden rinkelden zacht. ‘Door met een vriend te praten. Over de nachtmerries, bedoel ik. Klinkt simpel, maar...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het hielp. Ze werden minder heftig. Verdwenen uiteindelijk helemaal.’ Ze zweeg en keek hem aan met die groene ogen die niks eisten maar alles leken te begrijpen.

Daniel opende zijn mond. De woorden lagen klaar op zijn tong. De metalen kist. Het water. De paniek die hem

elke nacht wurgde. Het zou zo makkelijk zijn om het haar te vertellen. Zo verleidelijk. Maar hij klapte zijn mond weer dicht.

Hij kende dit meisje hoelang? Eén minuut? Twee?

En tegelijkertijd voelde het alsof hij haar al jaren kende. Of beter gezegd, alsof zij hém al jaren kende. Alsof ze dwars door hem heen keek en precies zag wat er aan de hand was. Het was beangstigend en geruststellend tegelijk.

‘Maar, die dubbele espresso?’ vroeg Maya.

‘Eh, ja,’ stamelde Daniel.

Hij wilde opstaan, maar Maya gebaarde dat hij moest blijven zitten. ‘Ik haal ’m wel.’ Ze liep weg, maar keerde na een paar passen weer terug. Ze glimlachte besmuikt. ‘Waar kan ik hier eigenlijk koffie halen?’

‘Oh eh, daar rechts en dan links,’ antwoordde Daniel. ‘Daar is een keukentje. Maar eh, ik kan ook wel zelf...’

Maya liet hem niet uitspreken. ‘Nee, joh. Geen probleem. De nieuwe moet koffie halen, toch?’ Ze gaf hem een knipoog. ‘Ben zo terug.’

Met een vrolijke zwaai liep ze weg, haar rok zwierde om haar benen. Daniel keek haar na. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. Ze was precies zijn type. Haar rode haar, haar alternatieve kleding, haar vrolijke uitstraling. Alles klopte aan haar. Hij richtte zich weer op zijn scherm zonder echt iets te zien. Zijn gedachten tolden. Ongelooflijk dat zij ook nachtmerries had.

Niet veel later kwam Maya terug met twee bekers. ‘Ze hadden geen espresso,’ zei ze. ‘Alleen automatenbocht. Maar het komt uit een goed hart.’ Weer die gulle glimlach.